

РАДОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№23 (773) • Субота, 5 лютого 1994 року • Ціна договірна

ЗНЯТО ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ЩОДО ДОГОВОРУ «СТАРТ-1»

Постанова Верховної Ради України

Про виконання Президентом України та Урядом України рекомендацій, що містяться в пункті 11 Постанови Верховної Ради України «Про ратифікацію Договору між Союзом Радянських Соціалістичних Республік і Сполученими Штатами Америки про скорочення і обмеження стратегічних наступальних озброєнь, підписаного в Москві 31 жовтня 1991 року, і Протоколу до нього, підписаного у Лівані від імені України 23 вересня 1992 року»

Верховна Рада України

— беручи до уваги конкретні заходи, вжиті Президентом та Урядом України протягом листопада 1993 — січня 1994 року щодо виконання положень Постанови Верховної Ради України від 18 листопада 1993 року;

— виходячи з результатів зустрічі Президентів України, Сполучених Штатів Америки і Російської Федерації в Москві 14 січня 1994 року, підписаних ними Тристоронній заявляти та Додатку до неї;

— враховуючи той факт, що Україна отримала підтвердження з боку Президентів США та Росії про їх готовність надати Україні гарантії національної безпеки після вадуба чинності Договору про СНО-1 і приєднання України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї (ДНЯЗ) як держави, що не володіє ядерною зброєю, а також враховуючи зобов'язання з боку Сполучених Штатів Америки, Російської Федерації та Великої Британії стосовно України поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони, утримуватися від загроз силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності, утримуватися від економічного тиску і зобов'язання не використовувати проти України ніякої зброї;

(Закінчення на 2-й стор.)

Парламентська хроніка:
день і вечірні засідання
3 лютого

Цього важкому політичному рішенню українського парламенту передувала напружена робота після 18 листопада минулого року, коли Верховна Рада України зробила такі застереження, керуючись аніжнітано інтересами молоді держави, її подальшого майбутнього. Всі справи тоді сиділи упередженого ставлення до України. На найближчих сайтонах ринках великої політики почали літати з нас образ ворога. Тристороння українсько-американсько-російська Заява, а хой підготовка якої Президент України і уряд намагалися якомога по-аніше реалізувати застереження парламенту, виявила процес розроблення на являю новий рішень. Якою мірою він виправданий для України, покаже час.

(Закінчення на 2-й стор.)

Читайте
у суботньому випуску3
стор.

Що новий
день в
Криму
готує?

Спроба прогнозу подальшого розвитку подій на півострові.

5
стор.

«Тьютю,
пустіть нас
на Кубу»

Як херсонські чиновники споряджали своїх чад на відпочинок за кордон під чорнобильською «парасолькою».

6
стор.

«Чесні
генерали»
крадуть
у небі і
на землі

Журналістське розслідування письменника Степана Колесника.

11
стор.

Москва
сльозам
не вірить

Треба викладати купюри, бажано «зелені».

Президент Криму
склав присягу

4 лютого під гімн Республіки Крим на пленарному засіданні Верховної Ради президент Юрій Мешков склав урочисту присягу.

... Навчіть і нас стяги тримати
І умирати на хресті

Поет Павло Тичина, коли ховався на Аскольській могилі виморозив під Кривим степом, не міг стримати сльоз. У ті дні він звернувся до іншопів народу на Україну своїми словами-стріхами: «На кого запіска Калі! Боже, пощаді!» — Поки всі вони любив свій коханий край.

Сьогодні повернутися до нас і забути й Б. Ймена. Пом'яни ж командирів студентського куреня Омеленка і його друзів-однодумців по початковому закладу

Володимир КРАСНОДІМСЬКИЙ, «Голос України»

В Америці нас слухали і прагнули зрозуміти

На запитання оглядача нашої газети адвоката міністра економіки України Романа ШПЕК — керівника української урядової делегації, яка повернулася з Вашингтона

— Україну ще доводило, — говорить Роман Васильович, — розглядали як державу, що несе небезпеку в центрі Європи. Але відділки Києва Президентом США Клінтоном, його зустріч з Президентом України Леонідом Кравчуком, а відтак — підписання Тристоронньої угоди в Москві змінили пріоритети в американській

зовнішній політиці на нашу користь. Нам у держдепартаменті США прямо сказали, що 1994 рік у зовнішній політиці США в регіоні Східної Європи і колишнього Радянського Союзу є роком України.

Отже від теперішньої політичної угоди, підписаної в Москві, залежатиме й просування економічних реформ, технічної, економічної та фінансової допомоги.

(Закінчення на 2-й стор.)

Фото Валерія ПІОТІНА.

КРИМ: ЧАС ЗМІНИТИ ПРАВИЛА ГРИ

Робіть так, як райком каже

Сергій ЛАВРЕНЮК.

СТАРОДАВНІ ПИСЬМЕНА НА СТАРОВИННИХ СТІНАХ

5 лютого 1994 року. № 23 (773)

Віктор РОГНКО, полковник (Канада)

ПРО трагічні події під Крутами не мало написано: це і поетичні присвяти, і мемуари, і інші публікації, в яких знаходили різні оцінки того, що сталося сімдесят років тому. Проводять аналогії з древніми грецькими Термопілами, порівнюють Крути з відомим чеським «Партизан Рибіною» тобто в цей переломний момент, у якому вирішало наше прагнення боротися з кривавою більшовицькою Москвою. Оцінювали події під Крутами як неретвержені «слова в чаші», які реалізацію захиску Четвертого Універсалу до боротьби за Українську державу, прокинувшись за студентської молоді як заспокоєному налі як хвилюючий зрізок вишкільної самопожертви, мужництва і відваги. Були й такі, що характеризували білі під Крутами як класичний приклад повного військового анафальбетизму з боку наших військових командирів, як бездумної, зради і злочинних дій, хто відмовлявся до бою.

З усіма цими оцінками до невеликої міри можна погоджувались. Окрім останнього твердження, де йдеться про зраду і злочин. А тим часом говоримо про якусь «зраду», про «слабокоудість» українських старшин, казати про їхню «втечу» з поля бою, яке стало недоброю звичкою, коли йдеться про Крути. Тож увійшла ця «зрада» і до поезії, і навіть історії. Прихрю кро не говоримо, але чому-то більшість авторів публікацій про Крутинський процес не задовали собі клопоту бою і ті обставини, в яких він відбувався. Тобто звернутися до достовірних фактів. Зокрема, до звіту командувача українською армією, яке мало білі під Крутами — до сотника А. Гончаренка. Сам цей документ і ліз в основу моєї публікації.

Тут 27 січня 1918 року о 4-й годині ранку воєни зустріли з юними добровольцями з Українського Студентського січового куреня — шовалієрами 130 багнетів під командою старшин Омеленчука, прибулого на перелазу з Києва. Сотник Гончаренко віддав студентам найменші загрозливі ділянку оборони на лівому крилі.

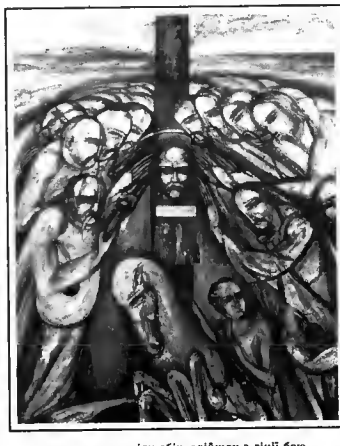
«Нас тут триста як скло товариства лягло...»

29 січня, працю, банди червоних шидлами колонами розпочали наступ. Очевидно, були певні, що ніхто їм не заступить шлях на Київ. Та коли підійшли на віддалі стрілу, молоді добровольці зустріли їх вогнем. Заговорили довгими чергами кулемети, полпавали ворога синцем. Червоні кинулися врозсіп.

Мали воєни значні втрати. Але за першою ворожою атакою наковувалися друга, третя... Бо прибували свіжі сили і, зрештою, червоні завняли лінійку фронту з винирих на п'ять кілометрів.

А наші?.. Півтисячі кепсько навчених, необстріляних київських курсантів і студентів разом з 20 старшинами ледве обсадили трикілометровий фронт.

Шоправа, на допомогу їм наспіла на відкритій залізничній платформі одна гармата під орудою сотника Лощенка. Саме вона якійсь час вучилим вогнем пригнала до землі наступаческо-ворога, гасила їх атакувальні за- лави. Та коли червоні почали обходити обгороду курсантів з правого флангу, артилеристи, не маючи змоги повер-

нути гармату для стрілу збік, одійшли з ліній бою. Шухачки допомогою в порутку, сотники Тимченко і Богасенський спішно поїхали до Ніжина, щоб приєднати знідні Шевченківський полк, який саме там розташовувався на поїстї. Та воєни полку знову заявили про свій «нейтралітет» і вийшли на фронт, підтримати стікочих крок студентів відмовилися.

Десь близько 12-ї години червоні зосередили наступ на тілі ділянки фронту, яку обгородили студенти. Але, потрапивши під перекресний вогонь, від свого наміру відмовилися — знову заявили обходити праве крило нашої оборони. Щоб не дати ворогові здійснити цей небезпечний маневр, українські командири аводять у білі резерву сотню. Так і протрималися до вечора.

Треба було відходити. Насамперед одержав наказ залишити поле бою Студентський січовий курінь. Потім — друга і, зрештою, третя і четверта сотні Юнацької школи. Перші сотні, введені в білі останньою, прикривали відступ.

Уже коли сідали в поїзд, зауважили, що бракує багатьох студентів, котрих під вечір бачили живих. Спішно вилася за ними розвідка додаси: в темкотї студенти втрапили орієнтири і пішли на воєні — станцію Крути, вже зайняту червоними. Тут 32 студенти, серед яких і брат сотника А. Гончаренка — Володимир Шульгин, потрапили в полон і загинули в страшних мукх, мордовані червоними бандитами.

Поїзд з ними сїм'явничав, котрі живими вийшли з поля бою, відійшов у напрямку Ніжина. Саме тут перебував вже заганий Шевченківський полк, воєни якого відмовилися стати пору в обороні України з молодими патріотами. Мало того, перекривали навіть котли розбійні куртіну, але їм не вдалося і вже на станції Бровари сотник А. Гончаренко склав релігійний звіт Симонові Петлюрі — тодішньому командувачу Слобідсько-го Коша.

Майже 250 курсантів і студентів та 10 старшин, у тому числі і командир Студентського січового куреня Омеленчука, наклали своїми молодими головами на великому бойовищі, пожертвували во ім'я волі України своїм молодим життям. Особливо страдницька доля вилі крок неканізеного ворога. 28 учн, як то кажуть, виліли свій страдальничий келх до діла, померли в страшних мукх, та не зрелися України. Ще чотирьох поранених студентів відправив до Харкова яя подальші допити.

Павло ТИЧИНА

ПАМ'ЯТІ ТРИДЦЯТИ

На Аскольдовій	Квітне сонце, грає	вітєр
Походили їх —	І Дніпро-ріка...	
Тридцять мучнів	На кого завзявся	Кий?
Слабких, молодих...	Боже, покарай!	
На Аскольдовій	Понад все бачи	любили
Могилі	Свій коханий край.	
Український цвіт!	Вмерли в Новім	Заповіті
По кривавій	З славою святих...	На Аскольдовій
по дорозі		Могилі
На кого посила	Зягались	
зрадника рука?	Походили їх.	(1918)

Цитуємо:

«Єдиним активним мілітарною нашою силою була наша інтелігентна молодь і частина національно свідомого робітництва, яке гаряче стояло за українську державність, розуміючи за нами ту державність так само, як і ми її розуміли. Це дітвко були герої, самовіддані, одважні і по-людські до найбільшого кінця — до смерті. І не можна без великого болю і сорому згадати, як ми цїтї нашої нації, найкращий елемент її посилали на смерть в ім'я боротьби за чужу нам державність, за охорону панування вічно ворожих до нашого національного відраження класів на Україні.

Але я ці жертви не поминаю. Наша молодь, студенти, гімназисти, наш найкращий елемент пролетаріату гине без луття і без надії на перемогу. Більшовизм непереможний вогнем обхоплює все більші і більші простори української землі».

Володимир ВІННИЧЕНКО.

«Розарховув тільки на власні сили»

На час виходження Четвертого Універсалу Центральної Ради українським військом командували полковник Косинки. Саме він же в грудні 1917 року вилася для облоги залізничного вузла Бахмач старший курс Першої імені гетьмана Б.Хмельницького Юнацької (старшинської) школи під командуванням сотника Носенка. Курсанти, які склали 4 сотні (по 130 комах кожної) і 30 старшин, наочні на озброєнні 18 кулеметів, 8 грудня 1917 року залишили Київ.

У Бахмачі військово-адміністративні функції сповняв сотник Ф.Тимченко. Шоправа, він не мав у своєму розпорядженні навіть найменшої військової одиниці і тому в Києві вирішили прислати йому на допомогу сотника М.Богасенського з групою курсантів Юнацької школи.

Та після приїзду останнього між двома сотниками — Носенком і Тимченком — постанали непорозуміння. Ніяк не могли поділити влади. Кожні хотіли бути старшинами. Отож до цього конфлікту мусив втрутитися полковник Косинка, який, зрештою, дав пал. Обом старшинам дав доброго прохування, мало того — начальники школи Д.Носенка усунули від командування школою і на фронті. На воєні місце було призначено сотника А.Гончаренка, який з рештою курсантів 23 грудня 1917 року прибув на станцію Бахмач.

Ситуація, в якій невдовзі опинився молодий командир, була надзвичайно тяжкою. З півночі вже йшла на Україну більшовицька орда, а в самому Бахмачі налічувалося тисячі робітників січового депо перебували під впливом більшовицької агітації, відерсто саботували розпорядження української адміністрації деякі залізничники. А місцеве населення здебільшого зіймає «вєтральну» позицію. Оже, тоді було споліватися на допомогу. Та й, зрештою, це добре зрозумів сам сотник А.Гончаренко, який згадував слова полковника Косинки, мовлені ним у Києві, коли прощався: «Розарховув на власні сили. Щодо допомоги — обцянки нічого не можу».

Тим часом ворог виявляв більшу і більшу активність — його сили зростають. Безопередній наступ на Бахмач полковник Мурашов здійснив над своєю орудою 3000 червоноарміїців, 400 матросів та 12 гармат. Коли до них додали червоне загілля з «ворішником» Кулішівим і тих дві тисячі деповців, які, зрештою, відверто виступили проти української влади, то саме ворог той сам сити підняв десять тисяч душ. Під п натиском курсантів Юнацької школи зализилаї станцію Бахмач і через станцію Плиски відступувати до станції Крутин.

ПЕЧАНСЬКА ПАМ'ЯТЬ – СЛЬОЗИНКА

Автор багатьох статей з історії України, військової справи і сучасної політичної ситуації в нашій країні, надрукованих як за океаном, так і на Батьківщині.

Василь ЖУКІВСЬКИЙ,
«Голос України»

ХТО ВИПАСАЄ «КАЧОК»?

«Українська мафія причетна до «самобивства» посла ПАР в Болгарії Альвіка Вергера, — повідомляв софійська газета «Деят», посилаючись на джерело, що ніби заслуговує довіри.

Що то за джерело, автори «сенсациї» відмовилися мені сказати. Та й що вони могли повідомити, якщо все це — брехня. Просто, глянючиш за тиражем, хлопці вирішили поїздити титчаків, вимушену відмову України продавати Болгарії вугля і зрозуміли наміри Софії купити вугля в ПАР. А що південно-африканський посол допомагає Болгарії налагоджувати контакти, і з січня цього року його завідали жертвам у власному автомобілі на території резиденції посольства ПАР під Софією (він захищує нас виключення газети), то в буйних головах студентів-журналістів і народилася версія про «українську мафію».

У поліції спростували все. Там вважають, що причина самобивства Вергера — особистого характеру. В посольстві ПАР у Софії публікацію в газеті «Деят» оцінюють як літературну маляну. А в тугешню комітеті енергетика, шефа якого напиріжці минулого року вели безуспішні переговори зі своїми українськими колегами (болгария пропонуєвати нам бартер — електроенергію за вугля), просто розсміялися. Знайомих репортерів кримінальної хроніки, якому можна вірити, порадили не робити рекламу такій малотиражній, як «Деят». Власне, він має рацію. Такою була й реакція нашого посольства, яке обмежалося розмовою у Міністерстві аккордонних справ Болгарії.

Можливо, не варто було б і зупинятися на цьому випадку, бо це аперше я зіткнувся у Болгарії з такою недоброзичливістю щодо України. Пріше інше, Український видання суди не надходять, центральні болгарські газети пишуть про нашу країну, посилаючись переважно на західні та російські джерела. А ця інформація не завжди об'єктивна, вона тенденційна і спотворює образ України за кордоном.

Тож, інформаційне забезпечення всього того позитивного, зокрема, економічних реформ, що робиться у нас, більш як нагальне. У Софії наше посольство вже почало видавати інформаційні бюлетені «Україна». До речі, болгарською мовою.

— Там буде про політику, культуру, багато економічних новин, витяги з юридичних документів тощо, — повідомив перший секретар посольства України в Софії Віталій Москаленко. — Гадаю, цей бюлетень не тільки допоможе болгарам орієнтуватися в ситуації в нашій країні, але й деякою мірою пров'є інформаційну блокаду навколо нас.

Софія.

Володимир КАЧКО,
«Голос України»

ЯКА РУКА — ВЛАДИКА?

Стук, грюк — аби з рук. Рука
руку мис. Своя рука — владица.
Згодьтис, знайможе.

А тепер використайте ці відомі прислів'я для визначення, наприклад, політики. Зокрема, як характеристики мотивації кожного з авторів московської заяв від 14 січня цього року щодо долі українських стратегічних ядерних ракет. У Б.Клінтона, В.Бієлліна та Л.Кравчука така мотивація була своя, і остаточно встановлювати, хто з них яким прислів'ям керувався для торжества свого бачення істини, на мій погляд, час ще не встав. А кожний з нас може сам зробити свій висновок, на те воно й цілорілля...

Але на про це йдеться. Як не хочеться й повторювати банальність про політику як брудну справу. Хто ж цього не знає? Навперодні збори хочеться сказати про однієї мрії простих людей: про пасивне життя, яке, мовляв, може дати хтось із «верховних», провадючи обіцяну політику. І роблячи її бажано своїми руками. І обов'язково чистими. Щоб мовчало було зі спокійною совістю покласти руку на серце. Або протастагнути її для привітання будь-кого зі своїх громадян. Інакше хоч як жистукулою, важко бути кимось іншим, ніж політичним втирком. Тільки без боршна на ахилі...

Отакі!

Ігор ГРУШКО,

«Голос України»

Президент США робить рекламу українській горілці

Любо, як відомо, залишаються людьми казати коли вони ка президентський посади. Отож глава американо-ської адміністрації, який у себе вдома н'є ка людях лише чисту воду або каву з американо-емістом кофеїну, вирішив, мабуть, інакше знімати стреси під час невідомо-напруженої, а оцінками ахалітиків, кедької поїздки до Європи.

А вона була саме такою. У Брюсселі та Празі довелося переконувати західно- та східноєвропейські країни у користі для їхньої ж таки національної безпеки американо-ської програми «Партнерство заради миру», закликали у Женеві неспоступливого раніше співрозмовника Президента Х.Асада відключитися до близькосхідного врегулювання. І, зрештеш, — вийти до Києва та Москви, під час яких, зокрема, розв'язано непросту проблему ядерної зброї, розташованої на землі України. І все це — за один тиждень. Тобто навантаження на Б.Клінтона були екстремальні. Мабуть, щоб якось їх зменшити, — Празі Б.Клінтон вплив пива з Президентов В.Бієлліном, прибувши шампанського з лідерами Білорусії і півдня ще один келих того ж ірристого напою в Кремлі. Але найбільш гідним поділу, за словами одного із офіційних представників США, стало те, що американо-ський Президент хотів кілька чарок української горілки на вечері по завершених переговорах у Бориспільському аеропорту. Після цього, під час спільної прес-конференції з Л.Кравчуком Б.Клінтон був незвичайно розкутий. Згаданий американо-ський представник навіть зазначив: такий досвід, може, варто повторити.

Проте ця вип'є при наступній нагоді пан Президент української горілки, важко казати. А от українським виробникам лікеро-горілочних виробів, які прагнуть вийти на американо-ський ринок, побажати би не втрачати шансу. Б.Клінтон мимоволі зробив їхній продукт найкращою рекламою.

Реклама

Тема за все!

УКРАЇНСЬКИЙ КРЕДИТНИЙ БАНК

Тел.: 044/244-64-72, 441-94-61. Факс 044/274-30-27. Телекс 631323 KWTB SU

ДЕПОЗИТИ ЮРИДИЧНИМ ОСОБАМ:

- на термін від 14 днів і більше з виплатою від 320% річних щомісячно,
- на термін від 3 місяців і більше з виплатою від 360% річних щоквартально,
- /мінімальний внесок - 50 млн. крб./

БЕЗКОШТОВНЕ ВІДКРИТТЯ РАХУНКІВ ЮРИДИЧНИМ ОСОБАМ

- ВСІ ВИДИ МІЖНАРОДНИХ РОЗРАХУНКІВ
- ГРОШОВО-КРЕДИТНЕ І РОЗРАХУНКОВО-ПЛАТІЖНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ

ВЕРЗУТЬ на візках ящики з відомпатрону, даяться в копішні «валютках» за телефонами з автодіалогів, перепродують із зиском долари за рублі і рублі за долари... Хто мешкає в центрі російської столиці, намагається не ходити до суєтних магазинів, а йде за покупками на околиці. Але й там, у далеких мікрорайонах, тек спеціальні гірші з незалежних держав СНД в пошуках здобичі, заробляють на обивок тут же, біля станції метро. Минувло щедрий ми почув українську говірку в далекому Крилатському — квіси, спирити хлопці здавали торти «Славуті» по шість тисяч рублів за кожен. Таке враження, що всі разом задало давати пісеньку В. Висоцького про те, як рилин виряджав гірша «зв'язки» до столиці. І він, список речей зв'язників напал'ять і трощі записався за підкладку, шуквав шубу немісти, а собі гомоти тарилки.

Москва стала Меккою продавців і покупців. Тут, як у Греції, є все. Викладає лише куратор, божко «зелені». Торговий бум охопив бізнесменів усього рідного, кожен реалізує свій результат політики фінансової стабілізації, розробленої С. Гайдаром, В. Федоровим і іншими сподвижниками з нової, модної, урядової команди. Розвивають, хто навіть прибічників «Фронту національної єдності» з провінції приїжджали до Москви з прапорами, а йшли — з пакунками, лаючи при цьому на чім світ стоїть капіталізм. Зниження податків на зведення, продовжує в 1991 році, посилені атака до дрібнооптових торговель дуже швидко наситили ринок. На товчуках у Лужниках, біля метро «Войковська» та з інших знаменитих місць міста товари і продукти стали коштувати значно дешевше, ніж у магазинах. І справді, за оманом і зрутвом людей можна було робити висновки, що децю і достому торговельників перепадає.

Від суперсучасної зубної щітки — особливої, з якимись колоритними вставками і хитромудро підстриженою щетиною — до багатометрової довжини «ніколянов» з бари, відеосалоном і квідрогоном можна кинути в Москві. Іде народ шоду, долаючи бар'єри й перешкоди. Ночує на закусках на вокзалах, не боячись нового положення «про ресторацію» (читай: про виселення), страшний місцевий й «кавказької» мафії та інших великих і малих тваринної знегод.

Валентина ПОПОВА, «Голос України»

"Я список речей напам'ятав завчавч..."

Та це лише зовнішній бін справи, за яким приховуються як усілякі реформатори, так і великі склади проблем розшувальня народу, що спричиняють конфлікти і справжні бунти.

Значняво, якщо у вас зявилася пал'яло, то куди ви дїялися, треба купувати нове. Вибір колосильний, та чи витримас кишенька? У тих, хто робить бізнес на торговлі й перепродажі, подібних проблем нема. Утворили навіть певний пропарок громадян СНД, які заробляють корбейничством. Але пропарок цей досить тонкий, і до його явля не входять заводські робітники, інтелігенція, що отримувє мізерну зарплату в держустановах, науководослідних інститутах і навчальних закладах. Для них (а їх більшість) придбання нового пал'я — така ж важлива і значна подія, як і десяти років тому. Але тоді був кредит-ростростка. А нині треба платити відразу — і без будь-яких гарантій.

За статистикою, обваровуваною напередодні Нового року російськими властями, середня заробітна плата жителя столиці наближається до ста тисяч рублів. Та не поспішайте переводити це в купони. Давайте спокійно і без емоцій проаналізувати ці цифри і факти, що стоїть за ними. «Сервіс» — це не означає загальне. Хтось заробляє мільйон, а хтось — сорок тисяч. Перефразовуючи стару сибірську приказку, можна констатувати: сто доларів у Москві — не гроші. Якщо ні, скажімо, наважиться прохакати від вокзалу до торговельних центрів на таксі, доведеться викласти близько двадцяти тисяч цілківчик. Борьон божко захоче поїздити а звичайному кафе — ще тисяч п'ятнадцять, скажімо, до «Космоса», до якого юрмаються приїжджати, децю більшо. До якої-небудь «Піна-д» не заходьте. Там треба рублєві еквіваленти доларових ціл — «перекрес» валетів тисяч у тридцять. Перелаз і «підкріплення» покушуват вам доbrate — на покупки не вистачить.

До речі, про еквіваленти. Польські колеги, які змінилися ще рік тому на дуже високі варшавські ціни, нині лише розводять руками — Москва сьогодні на дорожча. Офіційно з 1 січня цього року торговля в Росії за долари заборонено, але цілники а багатьох магазинах вказують цифри саме зі значком \$. Зі спроби «навести рівноважність» нічого не вийшло. Рівніше а аласнікна «доре» яких у багатьох магазинах просто не розмовляють, а культурно зустрічають, пропонують товар. За карбованці — але згідно з еквівалентом. А курс кожен продавець встановлює, як його думі зазавітає. Скажімо, в Московських міжбанківській валютній біржі торгівля показують результат 1290 рублів за доллар. Це означає, що в численних обмінних пунктах БКВ будуть купувати за 1300—1360 рублів, продавати за 1845—1860. А «квівалентний» курс у магазинах і крамничках визначить десь у межах 1400. Ось і виходить, що скромне австрійське пал'ячко за сто долларів влітає а 140 тисяч рублів. Це а середньої зарплати а 100 тисяч. Чим на свято подібне придбання?

МЕТКІ російські та іноземні продавці, розуміючи, наскільки небагата колішня радянська людина, раз у раз намагаються її обдурити. В кілі дещо старий трюк, асистоуючий ж морозильники чарівс Кольмбє у спілкуванні з пауасами, коли ганчірка видається за багатство, а нитомість вимагають золоту. То розкривається галаслива історія з магазинами «Райф», що продають замість фірмових кишеньків гонокційські підбрюки. То закладається під виглядом супермодних речей товари із західних «селів» — дешевих розпродажів. Але ціли виставляють надто нескромні. Та бот з ними пал'яються, підкачки і «райфами» обіймає людина, що Народ же більше на інше витрачає. Наприклад, на проїзд у транспорті. З початку року ціна на метро підскочила до «полтинника»,

трамвай, тролейбус, автобус — до сорока рублів. Це якщо ви звачасно приїждите з роботи. У водіїв та інших політників за правління, звідтвердженнями місцевої адміністрацією. За тією ж російською статистикою більше половини працюючих москвичів їдуть з трьома-чотирма пересадками. Ось і прикиньте: тричі по півгодині кожен кінується, стільки ж — назад. Це вже триста. По дорозі забійником в хлібний: два батони — це півтисядчі. В молочний — пакет «парматут», він завжди є в прохідній, — пів шістсот. У гастрономі — грам дві колбаси «Гіс» — ще тисячі дві з половиною. Деякі щоденні покупки — тепер підрахуємо. Підрахували — заплакали. Із найнеобхіднішого щоденно підє тисячі три-чотири. Це скромно. На місцє, звичайно, близько ста і виходить — акрєд середньої місячної заробітку. Але середній, повторюємо, не означає — повсюдний. Віл складається не лише з полточок робітників та інтелігенції, а й із дохідів підприємств.

Черги в торговельний дефіцит розтаунті моту. Ну хто зможе потягти телевизор за мільйон-півтора? Про скромну «Оку» за чотири а половинною мільйоні або за «москвич» що іноді заводяться, за півсть мільйонів і мови нема. Ось і доводиться задовольнятися розпачливо витріп шихарних центральних магазинах. До речі, на так давно в одному з них побачили чоловічий костюмчик — тисяча двісті долларів. Підкачки — мільйон, звичайно, і в рублевому еквіваленті.

Ні в якому разі не хотїлося б, щоб а цілі статистики вивипалило, що «москвалі», моляля, зовсім загнанивають. Крапче і правильніше інше: життя більшості людей а російським металістичним, металістичним складає, і аводити ніниці з кіпшиками дедалі важче. Це аналікна роздратування і навіть озлоблення. Тим більше, що ринок насичується. Наприклад, минулого року російські митники обіймали податки на іноземні товари, що ввозяться, на чимало інших товарів. Результат відразу позначився стрибком ціл. Та це за літніми місяцями. Ось і виходить асстрономічні суми.

АЛЕ є у жителя Москви і Санкт-Петербурга одна безперечна перевага: Російська держава надала їм можливість заробити багато, навіть в інвалюті. Один знайомий іноземний мільйонер дїявничком до іноземного посольства — там платять три сотні «квісів».

Нинішній переломний час відкидає стереотипи і відкриває перспективи для тих, хто сильний, хто позабавляний комплексів і може багато й добре працювати, якщо, звичайно, знайде собі подібну «субкультуру».

Але як бути пенсіонерам а доходами близько тридцяти тисяч, якщо кілограм горезівної «вареник» тагне по чотири тисячі за кілограм? Як бути більшості вихованих радянською системою людей, які звикли, що прагати треба до того, щоб «від кожного а здібностями — кожному за потребами»? Поки не ставиться алам у соціальній, радянській психології, реформаторам у вищих ешелонах влади, бовна не вийде, доведеться стикнутися з жорстоким протистоянням мас. Але і самі державні мужі мають чітко визнавати «групи підтримки» — тих же пенсіонерів, дітей, інвалідів, турботу про яких усякому світ бєре на сербє держави. В цьому Сполучі Хварабє російської економічної реформи. З одного боку, заводи і шахти вимагають державних дотатків, з другого — такі ядвляна спустошують і виводять країну киненю «соціальних» міністрів. Як це збалансувати? Ось і виходить, що деякі більша кілкість громадян опиняється за межею бідності. І зоранку, як колєс на зміну по шаловському гудку, виходять зі своїх убогих кімнат московські й ітерські дідуся і бабуди. На вулицю. Живучи.

Москва.

Реклама

МАЗДА
РОЖДЕСТВО ПРОШЛО,
ЦЕНЫ ОСТАЛИСЬ!
ГАРАНТИЯ И СЕРВИС - ТРАДИЦИИ ИНО!

ДО 3000 \$
ЭКОНОМИ!

Фирма "МИНОЛА ТРЕЙДИНГ УКРАИНА" продолжает продажу автомобилей "МАЗДА" по Рождественским ценам. Скидка до 20 %. Все автомобили адаптированы к дорожно-климатическим условиям Украины. Цена базовой модели "МАЗДА 323" 13 500 дол.США.

Телефон департамента "МАЗДА" МТУ: 550-02-03, 553-28-26
факс 553-15-95

Оксана ТЕЛЕНЧІ,
«Голос України»

А НАД КОРОЛІВСТВОМ ЯСНЕ НЕБО

На запитання кореспондента «Голосу України»
відповідає міжнародний гросмейстер
Іванчук

— Павле Василю, коли ви зіграли свою першу партію із сивою-жовтим паноромом?

— Це було в Іспанії, на турнірі в Лінаресі 1992 року. У рекламі біля мого портрета почепили, не розібравшись, естонський прапор. Каспаров позмагувався при зустрічі: «Ти що, вже естонець став?»

— Чи вітають в цій час міжнародних турнірів аристократів, висококласних мовознавців, рейтинг України як незалежної держави?

— На жаль, ще й досі живє стереотип, і Україну сприймають як частину колишнього Радянського Союзу. Одним самостійній команді шахістів України, Грузії, Вірменії вже заявили про себе як про сильних конкурентів для Заходу. Вони змусили світ поважати їхній високий фаховий рівень. Це особливо було відчутно під час Олімпіади в Мантілі. Раніше до збірної СРСР відбирали тільки країнських шахістів, в решті відслідковувалася адма. Тепер шахісти незалежних держав дістали змогу померитися силами із професіоналами світу. Звичайно ж, це мобілізує усіх нас.

— Чи в дитячі і юнацькі роки хотів прооркувати вам славу, успіх?

— У підлітковому віці тренери казали мені, що я можу стати гросмейстером; я сприйняв це інфантильно.

— Ваші колеги відгукуються про вас як про дуже скромну людину. Як гадаєте, що скромність прикрашає?

— Навіть за часів радянської дійсності говорили: «Скромність прикрашає людину, але не рухає вперед». В армії Наполеона нагірною характеристикою для солдата була така: «В бою скромний». Скромність не завжди позитивна риса. А про те, що прикрашає мене, не мені судити. Хай кажуть інші.

— Як честолюбця?

— Звичайно. Та буває, через нервову перенапругу честолюбство відступає на другий план, не хочеться правити місцями і закривається думка: «Як буде, так і буде».

— Чомусь світу Гаррі Каспарова своєю «нескромністю», анемічності у власній перемозі уміє задовольняти психологічно. До речі, ви займаєтеся сексторією? Як готуєтеся до турніру в Лінаресі?

— У мій підготовчий до Лінареса немає нічого особливого: аналізую партії суперників, шукаю заготовки в дебюті, працюю з комп'ютером, не забуваю і про фізичну підготовку — ранкову гімнастику, теніс. Щодо психологічної підготовки то в зв'язності нею на дисциплінарному рівні. Поків що не зустрілася психолога, який міг би мені допомогти. Тож покладаюся передусім на власну інтуїцію. Намагаюся перед партіями врахувати настрої суперників і вирішую: чого для них граю на віконі, наступного — різниці, на виграти. Іноді роблю експерименти.

Так було під час попереднього турніру в Лінаресі. В другому турі я грав партію з Гаррі Каспаровим і передчував це ще з літкою, хоча, звісно, не знав результатів жеребкування. Студентка була досить дивна: Каспаров і Карпов не анімали грати у першому турі, обидва зафіксували. Я також анімація перед партією з Каспаровим не показувати нікому на очі, щоб його тренер не зміг мене спостерігати і мені прибіжно зрозуміти мій став перед грою. Я не виходив з готелю, вимкнув світло, зсунув штори, не сидів і не обдавав того дня. Робив це, покладаючись виключно на інтуїцію. Звичайно, не варто абсолютизувати таку «підготовку» і керуватися акимись догмами.

— А під час гри, турніру за вмісте розслабитися?

— Не дуже. Тому наприкінці турніру здебільшого почуваю себе виснаженим.

— Ваша дружина Алісія Галімова-Іванчук — також гросмейстер міжнародного класу, і за сучасним рейтингом ви в маєте рівнях. Чи з вами підтримку одне одного як шахістів? Як даєте раду побуту?

— Наш взаємодопомога — мінімальна, здебільшого інформаційного характеру. Щодо шахових інтересів, то намагаємося бути окремо, щоб не вбивати індивідуальність одне одного. А побуту з нас займається хатні робітники, вона ж і спля спляє. Намує Михайлюк для з повноцінного року. Він уже розрізняє фігур і пробує грати у шахи на рівні «Чалаева». Загалом сім'я має для мене велике значення.

— Як мислять ваша життя між турнірами? На чому, окрім шахів, ви зосереджуєте свою увагу? Чи хвилюють вас, приміром, пінкні політичні баталії?

— Життя зачинала. Я читав, бував в кіно, любив слухати музику і спілкуватися. Іноді ходив до гостів, то відно біло вдово. Мені, як усіх, хвилює стрімке піднесення ціл. У політиці я не розуміюся, нехай ціл займаються професіонали. Щодо кіншного політичного розбору, то він мене не хвилює тому, що це не моя справа. Каспаров схилює у цьому сенсі і інситуація поза мою волю. Отже, я не бачу сенсу хвилюватися.

— Чи доводилося вам вибирати між великим престижем і великим гонораром?

— Так, доводилося. Одноразово з чемпіонатом Європи в Дюбрені проходив новий супертурнір присвячений 100-річчю Аляхіна, в Москві. Гонорари і призи в Москві були дуже великі. У Дюбрені матеріальна винагорода була скромною, та поїздка була дуже цікавою і давала змогу поспілкуватися з командою Росії, яка стала переможцем, а вала — здобула срібні медалі. А коли всі інші умови однакові, в обираю той турнір, який вигідніший для мене.

— Чи вкладаєте гонорари у бізнес?

— Ні. Але не тому, що вважаю це чимось поганим. Просто гроші не доходять.

— Нині чимало українських спортсменів — не тільки шахістів — грають за закордонні клуби. Чи можна казати, що це загрожує українським національним інтересам?

— Це нормальне явище. Я не граю за інші клуби тому, що достатньо забезпечений турнірами і маю достатню ігрову практику. За закордонні клуби грають ті шахісти, якім бракує ігрової практики. Якщо в мене є якісь такі проблеми і будуть якісь пропозиції, я не відмовлюся.

Гросмейстери Віласовий, Романовий, Михайлович грають за закордонні клуби й адекватно репрезентують Україну в шахових олімпіадах — і нікому не спадає на думку занулячувати їх.

— Павле Василю, давайте перегоримо якусь призабуту сторінку з історії шахів в Україні. На ваш вибір.

— Дуже акцентовано особистості серед шахістів XX століття був Юхим Боголюбов. Його ім'я несправедливо забуто, здобувши недостатньо пошану в політичних керівників, бо він став емігрантом, жив у Німеччині. А він же був чемпіоном світу 1927 року за версією ФІДЕ. Хотів організації, головним ідеологом якої був голландський шахіст Макс Ейве, тоді тільки-но зароджувався.

— Нині маємо нагоду не тільки запозичити білі плями в історії шахів, а й відкрити українську шахову термінологію, яка відобразила характер і традиції народу. Українські академічні словники тлумачать, що королева — «друга після короля і найважливіша фігура в шаховій грі». Така її роль зумовлена історично, бо жінка в українській історії завжди була різноманітною подорожню. В колишньому Радянському Союзі, у Росії, не вважалося другою фігурою вважається ферзь, військовий радник. Принагідно хочу показати вашу думку про вплив ментальності народу, характеру шахів на стиль гри.

— Дуже часто нам дають різні, діаметрально протилежні характеристики, отже, можна говорити лише про часткову залежність стилю гри від характеру й ментальності народу. У професіоналі здебільшого універсальний стиль.

— Щиро дячу вам за інтерв'ю, улюблені українці і читачі «Голосу України» успіхів у Лінаресі, Львів.

Реклама

Удивительный мир
копирования

MINOLTA

EP 2130

13 копий/мин
А4/A4
Расс. материалы
на 20.000 копий

Оценка экспертов -
приз "Выбор года"

"MINOLTA" - расходные материалы
Всегда на нашем складе в Киеве

Фирма "Минолта Трейдиг Украина" обеспечивает установку
каппиральной техники, гарантию и сервис.
Наш адрес: 252133, Киев
Бульвар Леск Украинки, 26

Телефон: 296-38-54

Факс: 295-60-92

Анастасія СТАСІНА,
журналіст

ОКСАНА, В ЯКОЇ НЕСМОДІВНО РОЗВ'ЯЗАЛАСЯ ПІНІРІВКА НА ЧЕРЕВИКУ

«Зірину» на олімпійському небосхилі

Три роки тому тринадцятирічна білоруська Оксана Баюл уперше в житті опинилася на міжнародних змаганнях. І виграла їх. Суворий директор спеціалізованої школи фігурного катання дніпропетровського клубу «Метеор», вихованкою якої була Баюл, поставив дівчатці як суддя оцінку 6,0. Але його колеги визнали це куля шпіндліни, обдурюючи за найвищим балом — 6,0. На показових виступах дублюя втіала школярку стоячи. Схоже, що й «там» відчули мабуть пошу «зірки». А «тут» усе йшло своїм запланованим шляхом, змагання, відірвалася і ніхт не могла потрапити до всеосяжної «зірки», що мала виступати на юніорських чемпіонатах світу...

Усе, фактично, розпочалося минулого сезону. Навесні, напевно, відкриваючи працювати на кордоні, її тренер Станіслав Коріток передав Оксану знаменитим одеським наставникам — Галіні Змієвській та Валентину Ніколасу, які виховали олімпійського чемпіона Віктора Петренка. Мабуть, це й був той самий прелюдний випадок, що ми міне в історії кожної «зірки». За час, що минув в Одесі, Оксана різко змінилася й зросла як фігуристка. І все одно, в світі її майже ніхто не знав. Хоча неважко до чемпіонату Європи в Хельсінкі, на «Правих козлах», Баюл неабияк привернула до себе увагу журналістів, незважаючи на своє лише п'яте місце на тих змаганнях.

І ось Хельсінкі. Галіна Змієвська і хореограф Євген Немировський склали для Оксани нову оригінальну програму, музику підібрали в США, а Віктор Петренко надіслав їй Лас-Вегас, де тоді виступав як професійний фігуріст, козали з черевиками і плаття. І ставили сенсації. Немировська школярка, дебютантка, підкорила арбітрів, а глядачів і полюбила.

Під час виконання технічної програми на черевку в дівчинки розірвався шнурок. Здавалося б, усе — провал. Але Оксана не розгубилася, підійшла до століка арбітрів — 14 двохлітніх розпочали знову! Узявши п'ятьох дебютанток, факт майже непомітний у фігурному катанні, 16-річна дівчинка змісто приборкує емоції, зібравши перші в кулак і відкатила програму блискуче, практично без помилок, а такі чинки загалом до цієї досвідчених білях.

Того разу бататорською чемпіонкою Європи Сурія Болалі з Франції обійшла нашу землячку. Але саме Оксани були присвячені розмови фіських газет. «Майже неважна Баюл демонструвала щось бальне», — захопило писали глядачі.

До події у Хельсінкі жодній українській фігуристці не шлолося не то що отримати нагороду, а навіть попити наблизитися до європейського п'єдесталу! Уніла дебютантка ймовірно була ще й у тому, що призеркою стала дебютантка: факт майже непомітний у фігурному катанні. Адже саме в цьому відділі спорту чи не вирішально значення має та обставина, наскільки спортсмен знайомий суддям. Консервативні арбітри, як правило, віддають перевагу (за інших рівних умов, зви-

чайно) учасникам, які не вперше з'являються перед їхніми очима і немов би заслужили свою копійку правдою на особливий увагу зорі. І тут такий стрімкий алет, стрибок прямо до спортивної еліти! Цей факт довго обговорювали у спортивних колах.

А вже через два місяці, у березні, на чемпіонаті світу в Празі сталася нова сенсація. Юна Оксана Баюл обіграла всіх, і ту саму Болалі, і чемпіонку світу Нелі Корітан, і катанку Лі Чен...

У перервах Оксана зазначалася: «Я за звичкою даю інтер'ю після змагань».

А після нагородження, на прес-конференції, чемпіонка світу Оксана Баюл світлилася, щобігла, неспаче й

на було хвилювати і кокетувати перед мікрофоном. Хтось із колег несподівано задивував усіх запитаннями: «Чи не думали ви перейти до парного катання?» «Що ви, я ще тодіком нічого не добилася а одиночному!» — була відповідь. І спортивний світ був підкорений ота-точню. Отже, пророчество одної із фіських газет — найбільш близьким роками Оксана значиться підіймається на поприщу сходини п'єдесталу поплав, ней шлях стане їй знайомим і значним — справджується.

На змичку: у Оксані Баюл та її спортивної мими Галіні Змієвській чудовий настрій. За мати перед ним одеситка стала чемпіонкою світу країни.

Фото Микола БОЧКА.

ВОНИ ПРІДСТАВЛЯТИМУТЬ НАШУ БАТЬКІВЩИНУ

Склад спортсменів і тренерів олімпійської команди України на XVII Олімпійських іграх у Лілехаммері 12 - 27 лютого 1994 року

Біатлон

БІЛОВА Надія (1961 року народження, «Дніпро», Суми),
ПЕТРОВА Олена (1972, «Дніпро», Суми),
СКОДА Марина (1965, «Дніпро», Суми),
ОГУРЦОВА Олена (1979, «Колос», Київська область).

ЦЕРБЕ Валентина (1966, «Україна», Прилуки),
ДІДЬКИН Тарас (1938, «Колос», Тернопіль),
МАКШИНОВ Іван (1965, «Колос», Тернопіль),
МОТИЛЕНКО Віталій (1965, «Дніпро», Суми),
ДЖИМА Валентина (1965, «Україна», Суми),
ЗІНОВІОВ Роман (1969, «Дніпро», Суми),
Тренери: ЗІКОВ Іван, КОМАШЕВ Василь,
ПОЧИНОК Ігор, БОЙДАРУК Роман.

Бобслей

ЖУКОВ Олександр (1964, «Колос», Київська область),
БОРЮК Олександр (1965, «Колос», Хмельницька область),
ПЕТУХОВ Андрій (1971, Збройні Сили України, Київ),
ЛАНТУХ Василь (1969, «Колос», Київ),
Тренер — ПІСІЧНИКОВ Олександр.

Гірськолижний спорт

ЛОГНОВА Ольга (1966, «Україна», Львів),
ПІДГУРНА Христина (1974, «Дніпро», Львів).

Тренер — КАПУШИН Андрій.

Добровство (стрибки, лижні гонки)

ПРОСВІРНІЙ Дмитро (1967, «Україна», Івано-Франківська область),
Тренер — ПРОСВІРНІЙ Олександр.

Кобзарський спорт

ПУШКА Юрій (1966, «Гарт», Київ),
КОСТРОМІН Олег (1973, «Україна», Київ),
Тренер — ПЕРЧИХІН Ігор.

Лижні гонки

ТАРАНЕНКО Ірина (1968, «Колос», Київська область),
Тренер — СІЛСЬКА Галина.

Санний спорт

ЯКУШЕНКО Наталія (1972, «Колос», Київська область),
УРВАНСЬКИЙ Ігор (1970, «Колос», Київська область),
МУХІН Андрій (1971, «Колос», Київська область),
Тренер — РУДНИЦЬКИЙ Роман.

Стрибки з трампліна

ГРИВОВИЧ Василь (1970, «Україна», Івано-Франківська область),
Тренер — КОСОВИЧ Марослав.

Фігурне катання

ПЕТРЕНКО Віктор (1969, «Україна», Одеса),
БАЮЛ Оксана (1977, «Україна», Дніпропетровськ — Одеса),
ІВАНОВА Людмила (1978, «Україна», Одеса),
ЛІПЕНКО Олена (1976, «Дніпро», Київ),
ВІЛЮСЕНКО Олена (1980, «Україна», Дніпропетровськ),
МАЛІЙ Ігор (1971, «Україна», Дніпропетровськ),
ЧЕРНОВА Світлана (1977, «Колос», Харків),
СОСНЕНКО Олександр (1971, «Колос», Харків),
РОМАНОВА Ірина (1972, «Дніпро», Київ),
ЗІНОВІОВ Ігор (1967, «Дніпро», Київ),
Тренери — ЗІМБЕВСЬКА Галина, ЧУРІЛОВА Галина, АМІРХАНОВА Марина, ШКІДЧЕНКО Дмитро, НІКОЛАЄВ Валентин, КАРПАНОВСЬКИЙ Геннадій.

Фрістайл

БУТ Сергій (1969, «Україна», Миколаївська область),
ПАЛІСНІЙ Іван (1969, «Україна», Миколаївська область),
ШЕРШТІНОВА Наталія (1973, «Україна», Миколаївська область),
Тренери — ДАНІЛОВ Костянтин, ШВЕДОВ Віталій.

**МИ ДАВНО ВЖЕ
КОНЕМ НЕ ОРЕМО**

У національній опері відбулася прем'єра опери Анатолія Вахнянина «Купало».

Свій найгодовніший твір — «Купало», першу в Галичині українську оперу, написаву 1882 року, автор так і не побачив на сцені. Але у традиції роки в Україні було здійснено три інтерпретації твору. Потім, після довгих років забуття, партитуру опинив у виконавці Товариства української опери в Канаді. Книжка вперше могла ознайомитися з цим шедевром під час Фестивалю оперних ампіст 1992 року у виконавці Оперної студії при Львівській державній консерваторії. І ось, нарешті, київська прем'єра.

Ведина кількість слухачів у залі виявила жваву зацікавленість подією, а після завершення публіки були більш-менш задоволені — не чулися нарікання. Значно менше було слухачів на наступній, більш особливому ам'яному піднесенні, ширшій радіості. Кінаська постановка на відміну від діяльської має більше традиційно-визначений, часом графічно-помпезний вигляд, тобто дравоно-показовий, але в той же час більш виразний, більш достатньо очікуваний іскрами мистецтва є національно-український і умовно народний колорит, «ліричний» пафос і заохочення на обох ажаху. Висхідний драматизм і спарування тоїчності золотого претерпіння іскрами мистецтва є спільні обійми у фіналі. Навіть усіх чим складніших не аніжчала деякого подому — нудистична подієва дія сцена і IV картини, заявлена в першій частині, але не розкрито, а лише згадано, спочинку дію і, що майже доволі, розкрито образ Одарки — головної героїні опери.

[illegible]

Україну готував «Куцало», а ще один мізуніу картку театральної опери і саме тому більшє уваги авертань на зовнішні ознаки національного — тиху українську піч, кскаві, дуже веселі народні гуляння, тобто на те, що фаналіно асоціюється з поняттям України. Накіншть героїних героїв сприймається здебільшого як нешпортивий, але чомусь написаний автором додаток до грандіозного національно забареного шоу. Проте навіщо нам пі шоу? Настають часи, коли українська елітка прагне з «лілімним» значенням.

Ми ж давно вже оромо не кіноми. Та й космічний простір бачимо мало не щодня по телевізору. І Україна стала незалежною державою. Глибокий дух нації, її ментальність потребують і відповідного художнього осмислення, нових і новаторських засобів. Без цього справжнє духовне відродження нашої культури неможливе.

Роман ВАТРИЧ,
журналіст

«Писанка» — дует самобутній. Як, арештою, і кожна творча особистість, народжена з великої праці, з великого таланту. І, мабуть, єдиний, а якому солістка якуюсь старовинні балади, романси, стрілецькі пісні, колядки і галицькі пілі передавав димбали. Ніби струнка смерічка в горах перемовляється — і не наговориться! — з негавомим потоком.

набавля потогком.

Після чотирьох років мусило з тієї пір, як "Пансіоні" долала зваля "Пансіоні" і в біля родивного котини молоду співачку з Буковини Оксану Савчуку з мисляк-кванта з коломиїського гурту "Заграва-кванта" Івана Кавалюка, а з їхнім мистецтвом уже добре обізнані українські громадники в Румунії, Польщі, Італії, Австрії, Канаді та США, де з успіхом аншувастія дует.

У двохлітній землю, яка родить традиційно, як не кажіть, — кожне Олімпіє. Отож глядачів у Карпатському роліом Івана обієкція Олімпіє. Олімпіє проїї

Провінціалізм — це невігластво щодо звичаїв інших народів, бажання контролювати вчинки інших людей.

Езра ПАУНД, американський письменник.

Очевидно, не здивую багатьох, коли скажу: українське телебачення як цілісної системи електронного зв'язу масової комунікації просто не існує. Сьогодні ми маємо лише суму телерадіо та програм, які задіяні як апаратура інформаційних телеканалів і авторів як через нашу технічну відсталість, а нерідко — і через неспроможність, не здатні опрацювати наразі величезні потоки інформаційних даних.

Але це зовсім не означає, що ми повинні піддатися панацеїзму і, як кажуть, скласти руки. На базі нищівного, породженого і діючого в умовах тоталітарного суспільства (а звідси і «гріхи», які так полюбують обговорювати наші опоненти), розбудовується зовсім нове телебачення, перед яким стоїть завдання в якнайкоротший час стати не просто телебаченням української держави, а реально конкурувати з європейськими телесистемами.

Яким же ми бачимо творче обличчя нового УТ?

Інформативність, пізнавальність, розважальність – та інші критерії визначають концепцію реформованого УТ. Ідеї, що в майбутньому повинні розвиватися як громадський статут, що репрезентує сучасну демократичну європейську націю. На мій погляд, основу програмної політики інтелектуалізованого ТВ (телебачення) слід покласти на програми, визначені в теоретичних працях дослідників української культури Юрія Шевельова та Івана Дзюби. Істориком культури Ю. Шевельовим вивчено історичні умови виникнення і розвитку української культури, її взаємодії з іншими культурами. Він вивчав історичні умови виникнення і розвитку української культури, її взаємодії з іншими культурами. Він вивчав історичні умови виникнення і розвитку української культури, її взаємодії з іншими культурами.

Українськість ТБ — це програми, присвячені видавчим діям айтінжаної історії та культури, це розповіді про історичні місця, визначні культурні центри, бібліотеки, університети, рідкісні книжкові видання, це телепрограми про культурологічні проблеми, наукові досягнення та відкриття в галузі техніки.

Європейськість УТ — це програмні, присвячені інтелектуальній Європі, а географічному центрі якої містяться Україна. Але нам треба прагнути стати в центрі культури, наукового, економічного життя євроматерика.

Універсальність УТ — це програми, присвячені постійно збагаченню нашого народу до співпраці з іншими народами

Сьогодні успіх має журналіст, який найперше сповідує принципи відповідалності, чесності, об'єктивності та неупередженого аналізу. Для таких, на жаль, у нас немає багато хто бере ті теми, які лежать на поверхні, а не в глибині суспільства, не розкриваючи сутності загальної уваги гостей, а лише закономірні характерні для постсоталітарного суспільства. Різко відлучаючи інші еліти системи, яка формує інформаційний простір української держави, адже tiraжи її у власті так, що говорять про їхній загальнонаціональний статус (за винятком двох-трьох газет) просто неможливо. До речі, на мое переконання, справа не тільки в економічній труднощості, а й у тому, що багато журналістів, виплескиваних надрах професійницьких редакцій, які ніколи пізно змінюють ур в ідеологічному мисленні.

от тепер борємось з життєвою вірі, якия вимагають існуючого професіоналізму (ніні в багатьох редакціях у нас працюють журналісти, які не володіють українською мовою, що є не «націоналістичною» вимогою, а невід'ємною умовою якісної творчої праці), аниного рівня відповідей, об'єктивного бачення суспільних проблем. Зрештою, перебудовний процес болісний, але той, хто не вміє правити свій творчий потенціал, той здатний розкрити свій талент тільки в умовах творчої конкуренції. Інакше як кожен знайде себе в майбутньому телебаченні.

Твинг є тло, на якому розгорталися події, що опинилися в центрі гласливості кампанії на тему «О

Журналістську освіту за спеціальністю «Телебачення і радіо» здобув у Далекозахідному на Республіканському університеті в Тернополі. Здобув тепер постановку вищого педагогічного керівництва України від 20 листопада 1973 року, вступив на посаду редактора в М.Маланюком, якою передбачалося окремим рішенням злішити кадри окремих ідеологічних установ та окремим рішенням злішити кадри націоналістично настроєної особи, без відповідно звільнений з редакції «Соціалістична Харківщина» (редактор Олександр Коваленко). Згодом працював в редакції «Права України» в Сходу, на пізніше Київському краю. В Україні працював з 1980 року, нині – директор творчого об'єднання «Культура» УТ. Автор численних книжкових та журнальних публікацій з культурними питаннями розвитку літератури та історії культури.

[illegible]

Інший робочий епізод. Талановиті А дослідчена журналістка, відступивши від формату своєї циклової програми, підготувала розповідь про творчість авторки книжки «Деміург» І. Шефчука. В передачі анданю шепардіваню щодо майбутнього визнання автора та його творчості. Але коли розгортається передачу до книжки І. Шефчука, то тут же згадує аступ до «Автобіографіі» Ф. Ніше. І виявляє не перегук, а нагай запозичення думок. Що нового додасть до знань глядача така передача? Хіба що утратить думку про те, що УТ провінційне, бо не прислухає свої програми відомим подіям у сучасній літературі та культурі, а бродить на їх околицях.

Авторський постскрипtum.

Зараз рідко хто наслідуєть брати приклад із «старшого брата». А треба віддати йому належне: в Росії до березня 2004 року він був першою людиною, яку бачили в Україні. Він першим бачив і березня 2004 року першим розуміє роль і призначення прес, усіх засобів масової інформації. Про це можна судити хоча б із того, як цілеспрямовано ведеться антиукраїнська кампанія в московських газетах та в «Останкін» (до речі, «Останкін» згодна платити за повну трансляцію своїх програм в Україні, хоча зіткнулася зі значними фінансовими труднощами).

Спроби консолідуватися, виробляти свою політику в діяльності засобів масової інформації були й у нас. Та ідея створення Міністерства інформації дружино розкритикована, а альтернатив не запропоновано. От і «купають» читача деякі газети на істеричні заголовки і реанімують більшовицькі методи формування «громадської думки».

АНОНС

З ВІРОЮ В СЕРЦІ, З БОГОМ У ДУШІ

Роман ВАТРИЧ,
журналіст

«Писанка» — дует самобутний. Як, арешто, і кожна творча особистість, народжена з валикої прці, з великого таланту. І, мабуть, єдиний, а якому соціалістична людина старовинні балади, романси, стрілецькі пісні, колядки і гайліки під передаві димбалів. Ніби струнка смерічка в горах перемовляє — і не наговориться! — з негавимоний потіток.

Ліше чотири роки минуло з тих пір, коли щаслива доля зведла з «Пансіон» і «Біля родинного вогнища молодю співачку з Буковини Оксану Савчуку та музиканта з коломиєйського гурту «Заграва» Івана Кавадюка, а з їхнім мистецтвом уже добре обізнані українські громади в Румунії, Польщі, Італії, Австрії, Канаді та США, де з успіхом виконувала дует.

Думаю, що молоді вртиети стануть більш відомими і в Україні, особливо на східних і південних теренах, щелі показу 40-хвилинного відеофільму «Віри не скарай», роботу над яким закінчив київський режисер Олександр Шку

— Про що цей фільм? Про пісню, за-
дяки якій український народ і вижи-
в доволі глибокої неволі. Про ту благодійну
землю, яка народжує таланти, про на-
родні традиції, що передаються від
батька до сина... І, звичайно, про пісню
не диво, яке мавмо в образі «Писанки»
— дядю, Олександр Шпирев.

Отож глядач разом з нісеною побуває у Карпатах, зокрема у Мишині, звідки родом Іван, завітає на бвтьківське обійстя Оксани у містечко Кіцмань уявно пройдеться вулицями Вишнів

й Коломні. І, звичайно, маємо змогу
знов почути народні пісні та колядки
у виконанні «Писанки». Причому
сучасній, новаторській, інтерпретації

Головним спонсором фільму «Віри і скарай» (операторська робота Олександра Тернового) виступило спільне українсько-колумбійське підприємство «Каталіна Ltd» (генеральний директор Володимир Працюк) за участю телекомпанії «Тоніс ентер».

Тепер автори фільму разом з «Писакою» мають намір здійснити мистецькі турні, шлях якого пролягає через Тернопіль, Львів, Івано-Франківськ, Коломию, Косів, Вишнівку, Чернівці, Кіровоград, де відбудуться прем'єри нової деюстрічки.

Не обминають, звісно, і Київ — таку зустріч з глядачами намічено провести 15 лютого ц. р. в «Українському домі».

На заміку: Оксана Савчук та Іван Кавалюк з сином Сашком у фільмі «Віри не скарай».

Світлина Олександра ТЕРНОВОГО.

Архів

Володимир СЕРГІЙЧУК,
доктор-історичних наук.

Сталін у Станіславі, звісно, ніколи не був

Ще один штрих до того, як
Микита Хрущов здобув
прихильність «божов усіх
часів і народів»

Для того, щоб вникати в умови підлоги
з боку Сталіна, в тому числі й до на-
ближчого оточення, Микита Хрущов змушений
був докладати зусиль багато більше, ніж
сортимент кожних з часів засадження чи
громадської діяльності.

Сталін наблизив до себе Хрущова в се-
редині тридцятих років, коли бачило вже
міцно згуртоване Молоде, а також і Во-
рошилові, Жданов, Маленков. І за таких об-
ставин Хрущов намагався здобути постійне
місце «на сонцех» передусім з допомогою
свого спадкоємця, татівської прагматично-
сти, природного селянського розуму.

Саме завдяки природній мудрості йому
давалося протримувати довіду десятиліття
роль тримачів для свого «зав'язу». Одним з шляхів,
який давав можливість Хрущову залізати
в довір'я у Сталіна, було постійне возве-
щення його імені в нязмисл.

І таких нязмислів на території України було до-
статньо. Сталіна, що «когда усіх часів і на-
родів», очевидно, бачив обов'язку Сталініна
М. Хрущова. Про це, зокрема, свідчать
примовлені читачі докмент.

Москва, Кремль.
товарищу Сталіну І.В.
На території Советської України до сих пор
ще збереглися назви населених місць, що
нагадують, що колись це були українські
села. Одним з таких нагадувань є село
Херсон і город Ізмаїл.

Город Херсон

По історичним даним на місці нинішнього
города Херсон в 1737 році була основана
руська крепость под названием Алек-
сандрия. По історичним даним, ця крепость
була розрушена русскими войсками,
а поселение по предложению князя Потемки-
на було перенесено в 1778 році в город
Херсон в честь Херсонца-Тарасовского. Слово
«херсон» по-грецьки означає полувосток.

Город Ізмаїл

В XVI столітті Ізмаїл був турецькою крепістю.
В 1790 році Ізмаїл був взятий Суворовим.
Назва Ізмаїл походить від турецького

слова «измаи», що означає — сторожева
крепость.

Слідно імаїдизму історичної несправ-
дливості і у засвоєнні історичної на-
звищення, йому предпосадило:
Перенесення город Херсон в город Ста-
нодніперск і в связи з этим Херсонську
область перенесення в Станодніперську
область.

Представлю на Ваше рассмотрение проект
Указа Президиума Верховного Совета СССР о
перенесении городов Херсон в город Ста-
нодніперск и Херсонской области — в
Станодніперскую, города Ізмаїл в город
Придніпровск и Ізмаїльской области — в
Придніпровскую область.

Пронут утвердить.
Г. Кисел
20.V.1949 года

Н. Хрущев

Указ

Президиум Верховного Совета Союза
ССР о перенесении городов
Херсон в город Станодніперск и города
Ізмаїл в Ізмаїльскую область

Утвердить предписание Президиума
Верховного Совета Украинской Советской
Социалистической Республики о перене-
сении городов Херсон в город Станодніперск
и города Ізмаїл в Ізмаїльскую область — в город Прид-
ніпровск.

В соответствии с перенесением городов
Херсон и города Ізмаїл наредь именовать
Херсонскую область — Станодніперскую,
Ізмаїльскую область — Придніпровскую.

Председатель Президиума Верховного Со-
вета Союза ССР

Н. Шверник

Секретарь Президиума Верховного Совета
Союза ССР

А. Горюнов

Москва, Кремль
1949 г.

товарищу Сталіну І.В.
В 8 числе от 23 июля 1949 года мы кобуш с
предложением разрешить ЦК КПССу отне-
сти 10-е заседание Украинского на-
рода в едином Украинском Советском го-
сударстве.

Мы получили постановление ЦК КПСС от 4
августа, которое разрешает провести пра-
вильно. Объявлено о проведении 23 октября сес-
сии Верховного Совета Украинской ССР. 30
октября намечено проведение военного пара-
да и демонстрация трудящихся г. Кисел.
Желательно также провести военные парады
и демонстрации трудящихся в других городах
Украины.

По эти и другие предложения, связан-
ные с проведением праздника, решение до
сих пор не принято.

Пронут Вас, товарищ Сталін, разрешить:

1. Перенести город Станіслав в город
Станіславск.
7 октября 1949 г.

Н. Хрущев

Богдан БЕРЕЖЕТА, «Голос України»

Кросворд

Рукописи
не горят.
Але й до друку їх
не беруть

На Волині дев'яностоїх років
Л.К.Путковського, сестри з сестри
Питовська, а також і красавиці, невтом-
ного дослідника історії рідного краю, З.
1938 року й до друку брали й історичні
відомості не тільки за переказами стар-
шокілів. Питовська. Число підказки
матеріалів отримала Леоніда Калініченко з
архівів Києва, Житомира, Варшави,
Краківки, Люблина, Львова, з якими ба-
гато їй підтримувала добрі стосунки.

Дізнавшись, розгнівані, бачив Еугеном,
як стверджують численні архівні да-
ні, має дати й цікаву історію. Усі
свої багаторічні дослідження волин-
ської селянини (до речі, бачив освіта і
був-шого наукового досвід) зна-
в велику наукову працю, написану на
професійному рівні. Та от проблема:
як видати історію села? Адже потрібні
гроші...

Волинська область.

Головний редактор С. ПРАВДНИК.
Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ

Головний редактор С. ПРАВДНИК.

Редактори: О. БУЛИК (за. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. за. головного редактора), А. ГОРЮНОВ (перший за. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЛАВСКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (за. головного редактора), А. СОЛОНЬСКИЙ, Б. СУДЦЯ (за. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47.

Вулиця Нестерова, 4.

Газета виходить
з 1 січня 1991 року

Засновник —
ВЕРХОВНА РАДА
УКРАЇНИ